

православного духу, який надихає на особливу радість, відганяє усе погане. В результаті піднесеного стану душі в людині розкриваються благородні таланти.

Здавалось би, що не обов'язково звертатися до Божих заповідей, можна просто говорити про моральність, про загальнолюдські цінності. Однак багатовікова історія свідчить, що поняття добра в кожному суспільстві трактується по-різному, воно може змінюватися з часом, а заповіді – незмінні, і вони є відправною точкою для виявлення відмінностей між добром і злом, а значить – і основою духовності [2, с. 86]. Отже, можливості духовно-морального та релігійного виховання молоді у душі православ'я безмежні, в його основі повинні лежати релігійні норми і заповіді Божі.

На підвалинах наукових здобутків вчених вибудовуються власні наукові напрацювання. Переконаємось, як важливо знати історію та процеси, з нею пов'язані, причини та умови тих чи інших подій, що є запорукою прогресивних змін і досягнень у державі.

Література:

1. Данилюк А. Я., Кондаков А. М., Тишков В. А. Концепция духовно-нравственного развития и воспитания личности гражданина России. – М. : «Просвещение», 2010. – 23 с.

2. Семакова Л. А., Егорова А. М. Интеграция уроков музыки и ОРКСЭ как фактор формирования духовно-ценностных ориентиров школьников. Культура. Духовность. Общество. 2013. № 4. С. 84-87.

ДЕОНТОЛОГІЧНІ ОСНОВИ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Дудник В. В.

студентка юридичного факультету

Науковий керівник: Савіщенко В. М.

доктор юридичних наук, доцент,

професор кафедри загальноправових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

м. Дніпро, Україна

Актуальність даної теми полягає в тому, що аналіз правового статусу адвоката на основі дослідження таких 3-х аспектів: правова основа діяльності інституту адвокатури; правовий статус адвоката в Україні; конституційно-правові реформи адвокатури в Україні у контексті евроінтеграції.

Згідно ст. 3 Конституції України будь-яка людина, її власне життя, охорона здоров'я, людська гідність, честь і цінність людської особистості (рівність, справедливість, недоторканність та безпека), права і свободи людини, їх гарантії та забезпечення, визнаються в Україні (як соціально орієнтованої держави найвищою соціальною цінністю [1].

Представлене положення викладено стисло і в значній мірі відтворює (передає) зміст (ключову сутність) концептуальних засад преамбули Загальної декларації прав людини. Реалізація цього положення та інших положень, викладених В Основному законі держави та суспільства, є основними завданнями української держави. Водночас варто зазначити, що сьогодні в Україні питаннями (практичною реалізацією) захисту прав і свобод людини та громадянина займаються суди (судова влада) та система правоохоронних органів. Сучасна теорія та юридична практика в Україні доводить, що до основних (головних) напрямів правоохоронної діяльності доцільно віднести: досудове розслідування (дізнання, досудове слідство); державний контроль та прокурорський нагляд; здійснення правосуддя; здійснення захисту у кримінальних справах (провадженнях) [2]; надання іншої (інших видів) правничої (правової, юридичної) допомоги.

Що у системі судів та правоохоронних органів значну роль і особливе місце займає інститут адвокатури. Літературні джерела засвідчують, що поняття і сутність інституту адвокатури виник ще у древніх народів, формування якого тісно взаємопов'язане із появою перших паростків судової системи (влади).

Поряд з тим, на основі аналізу друкованих пам'яток видатних адвокатів окремих країн, зокрема держав-членів Європейського Союзу, про професію адвоката та ораторське мистецтво з'ясовано, що у кожного (конкретного) народу історичний шлях формування інституту адвокатури відбувався по різному, включаючи історію української адвокатури, і пройшов досить багато етапів становлення і розвитку [3].

Доцільно визначити місце і роль адвокатури (як виду діяльності, зокрема професійного) з урахуванням її соціального значення, де важливим її елементом є контрольна – стимулююча функція, яку вона успішно реалізовує сьогодні в Україні. Адвокатура, крім надання професійної правничої (правової) допомоги (свого основного функціонального призначення), включає (реалізовує) такі соціальні функції, як: функцію професійно-правового контролю; медіативну функцію, тобто здійснює гармонізацію відносин між громадянським суспільством та державою; просвітницьку функцію через поширення правової просвіти та привчання (навчання) людей вирішувати свої

проблеми відповідно до закону (або в рамках закону) і за допомогою закону; виховну функцію через навчання стажерів, помічників адвокатів та адвокатів; нормотворчу функцію на основі прийняття внутрішнього законодавства, що регулює адвокатську діяльність (незалежну професійну діяльність адвокатів); функцію законотворчої ініціативи. Звідси очевидно, що: адвокати своєю участю у процесах стимулюють інші органи влади працювати відповідально, якісно, ефективно, відповідно до закону (або в рамках закону) і за допомогою закону; адвокатська діяльність (як за змістом, так і за формою) має досить вагомe значення у різноманітних сферах суспільного життя, особливо це стосується адвокатури України в системі економічних і політичних відносин, виходячи із п. 3 Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки, схваленої Указом Президента України від 20.05.2015 р. № 276/2015. Із ст. 2 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» випливає і можна стверджувати, що: адвокатура – це недержавний самоврядний інститут, який самостійно і незалежно вирішує та реалізовує питання (комплекс питань) щодо своєї організації та діяльності; завдання адвокатури (інституційної адвокатури) – надання фізичним особам (громадянам України, іноземцям, особам без громадянства (апатридам)) і юридичним особам усіх видів правничої (правової, юридичної) допомоги на професійній незалежній основі [4].

Поряд з тим з'ясовано, що сьогодні в юридичній практиці (на сучасному етапі розвитку України) спостерігаються окремі проблеми (проблемні аспекти), які стосуються: порушення правоохоронними органами професійних прав адвокатів; переслідування окремих адвокатів за принципову правову позицію у відстоюванні прав своїх клієнтів; фактичного заперечення щодо функціонування (або діяльності на незалежній основі) інституту адвокатури як професійної і самостійної правозахисної інституції.

Отже, результати проведеного дослідження дають можливість зробити такі загальні висновки та надати рекомендації теоретичного і практичного характеру, а саме: 1. Згідно із чинним Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» адвокатом вважаємо фізичну особу, яка здійснює адвокатську діяльність (на підставах і в порядку), що передбачені (визначені) цим Законом. Представлене в Законі України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» визначення є не повним, потребує уточнення (розширення). За результатами дослідження думок експертів (фахівців) у галузі права пропонуємо визначення терміну «адвокат» подати у такій формі: є фізичною особою, яка має свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю в Україні, та відомості про яку внесено до електронної бази даних.

Література:

1. Титаренко Л. Становлення, розвиток та перспективи соціально-орієнтованої держави в Україні. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2010. 41, 132–140.
2. Солодовик, В., Гриценко, О., Стріха, М., Вечерський, В. Культура в законі: стан та проблеми правового регулювання культури в Україні. Український центр культурних досліджень. Київ: 1998.
3. Ковалів, М., Єсімов, С., Назар, Ю., Гаврильців, М., Лук'янова, Г., Годяк, А., Бліхар, М. Судові та правоохоронні органи. *Львівський державний університет внутрішніх справ*. Львів: 2016.
4. Напрямки правоохоронної діяльності: особливості теоретичного розуміння. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Юридичні науки, Випуск 93. 2016. 69–72.

ЗНАКИ ДЛЯ ТОВАРІВ І ПОСЛУГ В УКРАЇНІ ЯК ЦІННІСНО-ПРАВОВИЙ ФЕНОМЕН

Котенко М. В.

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри інтелектуальної власності
Інституту права Київського національного університету
імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Ціннісно-правові аспекти знаків для товарів і послуг займають важливе місце в системі підходів до її виміру, характеризуючи їх як явище, що акумулює в собі певний спектр соціокультурних засад духовного життя суспільства, самостійно набуває ціннісних властивостей, стаючи елементом соціокультурних засад духовного життя суспільства. Тому наукове дослідження ціннісно-правових аспектів знаків для товарів і послуг має важливе значення як з точки зору розвитку юридичної науки, так і з точки зору удосконалення такого правового забезпечення. Це дозволить не лише здійснити наукове дослідження вказаного явища крізь призму його ціннісного виміру як єдиної методологічної стратегії наукового пізнання, але і встановити загальну законотворчу ідею, що була закладена в основу його правового забезпечення, стан досягнення законотворчої мети. Вважаємо, що з методологічної точки зору при аналізі стану правового забезпечення тієї чи іншої сфери суспільних відносин встановити законотворчу ідею, яка була закладена в таке правове забезпечення, а також стан її реалізованості